

Datum van
inontvangstneming

:

27/03/2024

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-130/24 – 1

Zaak C-130/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

16 februari 2024

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (bestuursrechter in eerste aanleg
Düsseldorf, Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 januari 2024

Verzoekster:

YC

Verweerster:

Stadt Wuppertal

8 K 8657/22

BESLISSING

In de bestuursrechtelijke procedure

van YC, [OMISSIS]

verzoekster,

[OMISSIS]:

t e g e n

Stadt Wuppertal, [OMISSIS]

verweerster,

NL

w e g e n s vreemdelingenrecht (verblijf voor familiedoeleinden)
in casu: verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU

heeft [OMISSIS]
[de] achtste kamer van het Verwaltungsgericht Düsseldorf
op 16 januari 2024

b e s l o t e n:

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1. Hangt het verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU af van de vraag of een visumprocedure die van rechtswege is vereist voor de toekenning van een nationale verblijfstitel redelijkerwijs in een korte, op betrouwbare wijze af te bakenen periode alsnog kan worden gevoerd?**
- 2. Ontstaat het verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU krachtens het Unierecht, zodat het door de nationale autoriteiten alleen nog dient te worden bevestigd of moet een dergelijk verblijfsrecht door de nationale autoriteiten constitutief worden toegekend?**
- 3. Indien het verblijfsrecht automatisch krachtens het Unierecht ontstaat: op welk moment ontstaat het recht?**
- 4. Indien het verblijfsrecht door nationale autoriteiten moet worden toegekend: op welk moment moet het met terugwerkende kracht worden toegekend?**

M o t i v e r i n g

I.

- 1 De op 6 februari 1988 geboren verzoekster is onderdaan van de Republiek Kameroen. Zij bezit een tot en met 23 maart 2028 geldig paspoort.
- 2 Aan verzoekster is op 25 september 2019 door de Poolse ambassade voor studiedoeleinden een nationaal, tot en met 23 september 2020 geldig visum (visumcategorie D) verstrekt. Daarmee reisde zij op 28 september 2019 naar het Schengen gebied en begon in Polen aan een studie.

- 3 Daarna reisde verzoekster vanuit Polen naar de Bondsrepubliek Duitsland en meldde zich op 1 augustus 2020 aan in verweersters rechtsgebied (vreemdelingendienst). Zij was voornemens om op 1 oktober 2020 aan een betrekking bij de federale vrijwilligersdienst te beginnen en heeft bij verweerster telefonisch naar de mogelijkheden geïnformeerd.
- 4 Verweerster heeft verzoekster bevolen het land te verlaten en heeft tegen haar een terugkeerbesluit uitgevaardigd waarna verzoekster heeft kenbaar gemaakt uit eigen beweging te willen vertrekken. Op 6 november 2020 is verzoekster schriftelijk bevolen het land onmiddellijk te verlaten.
- 5 Verzoekster heeft de Bondsrepubliek Duitsland niet verlaten. Zij was voor de autoriteiten op het opgegeven adres echter ook niet meer te bereiken. Pas op 23 juni 2021 heeft verzoekster weer contact opgenomen met verweerster.
- 6 Op 24 september 2021 kwam verzoeksters kind ter wereld, dat afgeleid van zijn vader de Duitse nationaliteit bezit.
- 7 Verzoekster woont samen met haar kind in één huishouden. De vader van het kind heeft weinig contact met zijn kind. Hij bezoekt het alleen in het weekeinde en betaalt kinderalimentatie ter hoogte van 200,00 EUR per maand. De vader van het kind is bovendien wegens zijn beroepswerkzaamheden niet in staat om verscheidene weken voor zijn kind te zorgen. Verzoekster heeft als enige de voogdij.
- 8 Op 12 april 2022 verzocht verzoekster om haar een verblijfsvergunning toe te kennen om als primaire verzorger te kunnen fungeren.
- 9 Dat verzoek heeft verweerster niet ingewilligd. Op 13 december 2022 heeft verzoekster derhalve beroep ingesteld.
- 10 In de gerechtelijke procedure voert verweerster aan dat het toekennen van een verblijfsvergunning is uitgesloten. Verzoekster heeft tussen december 2020 en eind juni 2021 ondergedoken gezeten. Zij voldeed daarmee aan het strafbare feit van § 95, lid 1, punt 2, AufenthG. Daaruit volgt een belang van uitzetting overeenkomstig § 5, lid 1, punt 2, AufenthG, hetgeen in de weg staat aan het toekennen van een verblijfsvergunning en waarvan niet kan worden afgeweken. Ook vereist het toekennen van een verblijfsvergunning de binnenkomst met het vereiste visum. Dat ontbreekt. Het alsnog voeren van de visumprocedure, die minder dan een maand duurt, kan worden gevegd van verzoekster. Zij zou samen met haar Duitse kind het land kunnen verlaten en de visumprocedure in Kameroen kunnen voeren. Het welzijn van het kind wordt daardoor niet bedreigd. Er is bovendien geen sprake van de vereisten voor een verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU. Bij een gezamenlijk vertrek voor het voeren van de visumprocedure behoeft de Duitse onderdaan, die niet schuldig is, het gebied van de Unie slechts kort te verlaten zodat de belangrijkste onderdelen van het recht daardoor niet worden geschaad. Een onderbreking van het contact met de vader van het kind gedurende minder dan een maand is aanvaardbaar.

- 11 Bij (niet onherroepelijk) deelvonnissen van 23 november 2023 is verweerster verplicht aan verzoekster een verblijfsvergunning toe te kennen uit hoofde van § 28, lid 1, eerste volzin, punt 3, AufenthG vanaf de datum van het vonnis.
- 12 Daarmee is het geding verder bij de verwijzende rechter aanhangig met de vordering dat verzoekster ook recht heeft op een verblijfsrecht voor het tijdvak vóór 23 november 2023. Naar nationaal recht komt het toekennen van een verblijfsvergunning voor het tijdvak vóór 23 november 2023 niet in aanmerking.

II.

1.

- 13 De relevante toepasselijke bepalingen van het hoofdgeding zijn de volgende:

Unierecht

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU)

(1) Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

(2) De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Nationaal recht

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Duitse wet betreffende het verblijf, de beroepswerkzaamheid en de integratie van vreemdelingen op het nationale grondgebied; hierna: „Aufenthaltsgesetz – AufenthG”), op te roepen onder https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/, in de Engelse taalversie onder https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

§ 5 AufenthG – Algemene toekenningsvoorwaarden

- (1) De toekenning van een verblijfstitel vereist in het algemeen dat
 1. de middelen van bestaan zijn gewaarborgd,
 - 1a. de identiteit en, indien hij geen recht heeft op terugkeer naar een andere staat, de nationaliteit van de vreemdeling duidelijk is,
 2. er geen belang van uitwijzing bestaat,
 3. indien de vreemdeling geen aanspraak kan maken op een verblijfstitel, zijn verblijf de belangen van de Bondsrepubliek Duitsland niet schaadt of in gevaar brengt om enige andere reden en
 4. wordt voldaan aan de paspoortplicht krachtens § 3.
- (2) Voorts is voor de toekenning van een verblijfsvergunning, een Europese blauwe kaart, een ICT-kaart, een vestigingsvergunning of een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen vereist dat de vreemdeling
 1. met het vereiste visum het land is binnengekomen en
 2. de voor de toekenning relevante gegevens reeds in de visumaanvraag heeft verstrekt.

Hiervan kan worden afgezien wanneer aan de voorwaarden voor het recht op toekenning is voldaan of wanneer het op grond van de bijzondere omstandigheden van het concrete geval onredelijk zou zijn om de visumprocedure alsnog te voeren. [...]

§ 27 AufenthG – Beginsel van gezinshereniging

- (1) Ter bescherming van het huwelijk en het gezin overeenkomstig artikel 6 van de grondwet wordt de verblijfsvergunning toegekend aan en verlengd voor buitenlandse gezinsleden met het oog op het tot stand brengen en handhaven van het gezinsleven binnen het nationale grondgebied (gezinshereniging).

[...]

(3) Het toekennen van de verblijfsvergunning met het oog op gezinshereniging kan worden geweigerd wanneer degene die met zijn gezin wordt herenigd, voor het onderhoud van andere gezinsleden of andere leden van het huishouden is aangewezen op prestaties krachtens boek twee of boek twaalf van het [Duitse] sociale wetboek. Van § 5, lid 1, punt 2, kan worden afgeweken.

§ 25 AufenthG – Verblijf om humanitaire redenen

[...]

(5) Een vreemdeling aan wie een uitvoerbare verplichting om het grondgebied te verlaten is opgelegd, kan een verblijfsvergunning worden toegekend wanneer zijn vertrek om juridische of feitelijke redenen onmogelijk is en het onwaarschijnlijk is dat de belemmeringen voor het vertrek in de nabije toekomst wegvallen. [...]

§ 28 AufenthG – Gezinshereniging met Duitsers

(1) Een verblijfsvergunning dient te worden toegekend aan een buitenlands(e)

1. echtgenoot van een Duitse onderdaan,
2. minderjarig ongehuwd kind van een Duitse onderdaan,
3. ouder van een minderjarige ongehuwde Duitse onderdaan met het oog op de zorg voor de minderjarige,

wanneer de Duitse onderdaan zijn gewoonlijke verblijfplaats heeft binnen het nationale grondgebied. Een verblijfsvergunning moet in afwijking van § 5, lid 1, punt 1, worden toegekend in de gevallen van de eerste volzin, punten 2 en 3. Zij dient in het algemeen in afwijking van § 5, lid 1, punt 1, te worden toegekend in de gevallen van de eerste volzin, punt 1.

§ 54 AufenthG – Belang van uitwijzing

[...]

(2) Er is sprake van een aanzienlijk belang van uitwijzing in de zin van § 53, lid 1, wanneer de vreemdeling

[...]

9. niet slechts geïsoleerd of in geringe mate wettelijke bepalingen, rechterlijke of bestuurlijke beslissingen of beschikkingen heeft geschonden of buiten het nationale grondgebied een handeling heeft verricht die binnen dat grondgebied moet worden aangemerkt als een opzettelijk gepleegd ernstig strafbaar feit.

§ 95 AufenthG – Strafbepalingen

(1) Met een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of met een geldboete wordt bestraft, hij die

[...]

2. zonder in het bezit te zijn van de vereiste verblijfstitel in de zin van § 4, lid 1, eerste zin, op het nationale grondgebied verblijft, wanneer

a) hem een uitvoerbare verplichting om het grondgebied te verlaten is opgelegd,

b) hem geen termijn voor vertrek is geboden, of deze termijn verstreken is en

c) zijn verwijdering niet is opgeschort,

[...].

2.

- 14 De behandeling van het hoofdgeding moet worden geschorst. Overeenkomstig artikel 267 VWEU moet worden verzocht om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) met betrekking tot de in het dictum van het besluit geformuleerde vragen. Deze vragen betreffen de uitlegging van artikel 20 VWEU. Aangezien het om de uitlegging van het Unierecht gaat, is het Hof bevoegd.
- 15 De prejudiciële vragen zijn van doorslaggevend belang voor het oordeel en moeten worden opgehelderd door het Hof.
- 16 Voor de juridische beoordeling van het verder aanhangige voorwerp van het geding of verzoekster ook voor het tijdvak vóór 23 november 2023 (datum van het deelvonnis) recht heeft op een verblijfsrecht is van doorslaggevend belang of een verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU is ontstaan, of het krachtens het Unierecht automatisch ontstaat en vanaf welk moment het is ontstaan.
- 17 Volgens de verwijzende rechter staat vast dat het nationale recht in de weg staat aan het toekennen van een verblijfsvergunning krachtens de Aufenthaltsgesetz vóór 23 november 2023. Tot dat moment bestond op grond van het gepleegde strafbare feit van § 95, lid 1, punt 2, AufenthG een belang van uitwijzing in de zin van § 54, lid 2, punt 9, AufenthG. Dat was tot en met 23 november 2023 relevant, zodat niet was voldaan aan het toekenningsvereiste van § 5, lid 1, punt 2, AufenthG. Pas vanaf 23 november 2023 kon hiervan volgens de verwijzende rechter worden afgeweken. Het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire redenen overeenkomstig § 25, lid 5, AufenthG was om deze reden eveneens uitgesloten.

Eerste prejudiciële vraag:

- 18 De nationale rechtspraak gaat er ten dele van uit dat er pas sprake is van de vereisten voor een verblijfsrecht volgens artikel 20 VWEU wanneer een visumprocedure redelijkerwijs niet in een korte, op betrouwbare wijze af te bakenen periode kan worden gevoerd

BverwG (Bundesverwaltungsgericht, hoogste federale bestuursrechter), arrest van 12 juli 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0, punt 35; eveneens bijvoorbeeld OVG Magdeburg (Oberverwaltungsgericht van de deelstaat Saksen-Anhalt, Magdeburg), beslissing van 21 september 2022-3 M 68/22-, ECLI:DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00, punt 12: een Unierechtelijk verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU komt niet in aanmerking wanneer de vreemdeling het gebied van de Unie slechts voor een korte, op betrouwbare wijze af te bakenen periode behoeft te verlaten voor het voeren van de visumprocedure.

- 19 Ter motivering wordt naar het arrest K.A. verwezen. Aldaar heeft het Hof geoordeeld dat het met het nagestreefde doel van artikel 20 VWEU in strijd zou zijn wanneer de derdelander zou worden gedwongen het grondgebied van de Unie voor onbepaalde tijd te verlaten

arrest Hof van 8 mei 2018, K.A., C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308, (punt 57).

- 20 Daaruit wordt – aldus eveneens verweerster – omgekeerd geconcludeerd dat het verlaten van het gebied van de Unie voor een korte, op betrouwbare wijze af te bakenen periode het recht uit hoofde van artikel 20 VWEU niet zou aantasten en het voornaamste van zijn recht niet is geraakt.

- 21 De verwijzende rechter plaatst daar vraagtekens bij. Hij baseert zich in de eerste plaats op het feit dat het Hof in genoemd arrest K.A. de vierde prejudiciële vraag (4, onder d)) niet heeft beantwoord en de door de vreemdelingendienst en gedeeltelijk in de nationale rechtspraak getrokken omgekeerde conclusie derhalve niet absoluut is. Aldaar is uitdrukkelijk gevraagd of de verplichting om een verzoek [...] in het land van herkomst in te dienen met het gevolg dat de burger van de Unie mogelijk voor een afgebakende periode het gebied van de Europese Unie als geheel moet verlaten, een relevant aspect is. Eveneens is arrest gewezen in een situatie inzake een bestaand inreisverbod overeenkomstig artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

- 22 Daarentegen lijkt het Hof in het arrest XU te benadrukken dat voor een van artikel 20 VWEU afgeleid verblijfsrecht alleen de vaststelling volstaat dat aan een derdelander die familielid van een Unieburger is naar nationaal recht of naar afgeleid Unierecht geen verblijfsrecht kan worden toegekend voor zover daar het

feit blijkt dat er tussen de derdelander en de Unieburger sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten indien zijn familielid-derdelander van het grondgebied zou worden verwijderd

arrest Hof van 5 mei 2022, XU en QP, C-451/19, ECLI:EU:C:2022:354, (punt 48).

23 Het toekennen van een verblijfsvergunning krachtens § 28, lid 1, eerste volzin, punt 3, AufenthG wegens gezinshereniging vereist volgens § 5, lid 2, eerste volzin, punt 1, absoluut dat de derdelander eerder met het vereiste visum is binnengekomen, dus een visum wegens gezinshereniging. Er is sprake van een uitzondering uit hoofde van § 5, lid 2, tweede volzin, AufenthG wanneer het alsnog voeren van de visumprocedure op grond van de bijzondere omstandigheden van het concrete geval onredelijk is. Wanneer de dienst derhalve tot de conclusie komt dat het alsnog voeren van de visumprocedure redelijk is, met name omdat deze op korte termijn op betrouwbare wijze kan worden gevoerd, dan is het toekennen van een verblijfsvergunning naar nationaal recht uitgesloten. Dientengevolge is in beginsel het toepassingsgebied van artikel 20 VWEU geopend.

24 In dat verband moet bovendien worden vastgesteld dat artikel 20 VWEU aanknopend aan de status van Unieburger aan iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten toekent. Dat recht is zonder het recht van binnenkomst in het gebied van de Unie waardeloos

arrest Hof van 27 april 2023, M.D., C-528/21, ECLI:EU:C:2023:341, punt 59, en van 22 juni 2023, X, C-459/20, ECLI:EU:C:2023:499, (punt 30).

25 Bovendien mag een lidstaat op grond van een beginsel van internationaal recht dat in het Unierecht in acht moet worden genomen, zijn eigen onderdanen niet het recht ontzeggen om zijn grondgebied binnen te komen en aldaar te verblijven, en dat zij daar dus een onvoorwaardelijk verblijfsrecht genieten

arrest Hof van 22 juni 2023, X, C-459/20, ECLI:EU:C:2023:499, (punt 41).

Tweede prejudiciële vraag:

26 De nationale rechtspraak gaat er voor het merendeel van uit dat het verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU rechtstreeks krachtens het Unierecht ontstaat en het door de nationale autoriteiten derhalve alleen kan worden bevestigd

BVerwG, arrest van 12 juli 2018 – 1 C 16.17 –, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0, punt 34: verblijfsrecht „sui generis”; OVG Koblenz (Oberverwaltungsgericht van de deelstaat Rijnland-Palts, Koblenz), beslissingen van 13 januari 2021- 7 D 11208/20 –,

ECLI:DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00, punt 24, en 23 september 2021- 7 A 10337/21 –, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00, punt 9; VG Bremen, beslissing van 30 mei 2022 – 4 K 2202/19 –, ECLI:DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00, punt 36; Fluß, Unionsbürgerschaft und Freizügigkeit, in: VerwArch 2022, 201(243); eveneens voor Oostenrijk, Oberster Gerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken, Oostenrijk), beslissing van 13 september 2017 – 10 ObS 64/17k –, en van 21 januari 2020 – 10 ObS 178/19k –, onder: ris.bka.gv.at.

- 27 De verwijzende rechter betwijfelt dat. Hij neigt tot de opvatting dat het recht uit hoofde van artikel 20 VWEU niet rechtstreeks krachtens het Unierecht ontstaat maar vooraf door de nationale autoriteiten constitutief moet worden verleend respectievelijk moet worden toegekend

VG Düsseldorf, vonnis van 29 oktober 2020 – 8 K 5234/19 –, ECLI:DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00, punt 85; overeenkomstig VG München, vonnis van 12 oktober 2021- M 4 K 20.2386-, ECLI:DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00, (punt 102).

- 28 De verwijzende rechter meent dienaangaande in de rechtspraak van het Hof verschillen te hebben vastgesteld betreffende de wijze waarop Unierechtelijke verblijfsrechten ontstaan.

- 29 Betreffende het recht krachtens de Associatieovereenkomst en de rechten uit hoofde van artikel 6 en artikel 7 van besluit nr. 1/80 benadrukt het Hof dat de Turkse werknemer „tenminste op dat moment een verblijfsrecht bezit” dat juist de toegekende sociale rechten noodzakelijkerwijs „omvat”

arrest Hof van 20 september 1990, ██████████ C-192/89, ECLI:EU:C:1990:322, punt 29), met betrekking tot artikel 6, besluit 1/80: in de Engelse taal „the existence [...] of a right of residence”; in de Franse taal: „l’existence [...] d’un droit de séjour”;

- 30 In deze zin bestaat het recht ook bij artikel 7 van besluit 1/80 krachtens het Unierecht. Aldus wordt bijvoorbeeld in het arrest ██████████ gesteld: „brenge[n] voor de belanghebbende noodzakelijkerwijs een recht van verblijf met zich”

arrest Hof van 21 januari 2010, ██████████ C-462/08, ECLI:EU:C:2010:30, (punt 17): in de Franse taal: „l’existence d’un droit corrélatif de séjour”, in de Engelse taal: „necessarily imply the existence of a concomitant right of residence”.

- 31 Ook in het arrest ██████████ waar het om verblijfsrechten uit hoofde van artikel 12 van de voormalige verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap ging, oordeelt het Hof dat artikel 12 van verordening (EEG) nr. 1612/68 „de ouder die

deze kinderen daadwerkelijk verzorgt, ongeacht zijn nationaliteit, toestaat, bij hen te verblijven”

arrest Hof van 17 september 2002, ██████████ en R, C-413/99, ECLI:EU:C:2002:493, (punt 75).

- 32 Dienovereenkomstig verloopt het in het arrest Chen, waar het om feiten met grensoverschrijdende aspecten ging. Met betrekking tot het oude artikel 18 EG-verdrag en richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht oordeelt het Hof: wanneer het Unierecht het kind het recht toekent om op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven dan zijn het „deze zelfde bepalingen” die de ouder „toestaan om met [het kind] in de lidstaat van ontvangst te verblijven”

arrest Hof van 19 oktober 2004, █████ █████ █████ C-200/02, ECLI:EU:C:2004:639, (punt 46), in de Franse taal: „ces mêmes dispositions permettent au parent”, in de Engelse taal: „those same provisions allow a parent”.

- 33 Daarentegen ontwikkelt het Hof in het arrest Zambrano om te beginnen een negatief criterium. Aldaar is het de lidstaten „verboden” verblijf en een werkvergunning te weigeren. Dat heeft volgens de verwijzende rechter ten opzichte van de eerder genoemde Unierechtelijke verblijfsrechten bijvoorbeeld uit hoofde van artikel 6 en artikel 7 van besluit 1/80 een ander karakter. Kennelijk ontstaat dat recht niet automatisch, het is niet impliciet en het staat het verblijf niet rechtstreeks toe aangezien de lidstaten het recht kunnen hebben het verblijf te verbieden

arrest Hof van 8 maart 2011, █████ ██████████ C-34/09, ECLI:EU:C:2011:124, (punt 45).

- 34 In het arrest ██████████ neemt het Hof eveneens de weigering van een verblijfsrecht in overweging

arrest Hof van 10 mei 2017, ██████████ C-133/15, ECLI:EU:C:2017:354, (punt 72): in de Engelse taal „a refusal of a right of residence”; in de Franse taal „dans le cas d’un tel refus”.

- 35 Tegelijkertijd wordt de bevoegdheid van de lidstaten positief geformuleerd („het een lidstaat verbiedt”): „de toekenning van het recht van verblijf”

arrest Hof van 10 mei 2017, ██████████ C-133/15, ECLI:EU:C:2017:354, (punten 73 en 78); overeenkomstig arrest Hof van 5 mei 2022, XU en QP, C-451/19, ECLI:EU:C:2022:354, punt 48: de betrokken lidstaat in beginsel verplicht om de derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen).

36 Dienovereenkomstig heeft de tweede prejudiciële vraag betrekking op de vraag of het tot de bevoegdheid van de lidstaten behoort een verblijfsrecht uit hoofde van artikel 20 VWEU te moeten „toekennen” indien dat recht dus niet reeds krachtens het Unierecht is ontstaan.

Prejudiciële vragen 3 en 4:

37 Indien het verblijfsrecht krachtens het Unierecht zou ontstaan dan rijst voor de verwijzende rechter de vraag vanaf welk moment dat ontstaat.

38 Daarbij rijst in de eerste plaats de vraag of het ontstaan van het recht een verzoek vereist. Het Hof lijkt in het arrest K.A. naar een dergelijk verzoek te verwijzen

arrest Hof van 8 mei 2018, K.A., C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308, (punt 57): „[Zij] dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een [...] afhankelijkheidsverhouding bestaat”.

39 Het is echter ook denkbaar dat verzoeksters verblijfsrecht reeds bij de geboorte van het kind is ontstaan. Het lijkt ook mogelijk dat het recht pas ontstaat wanneer vaststaat dat een verblijfsrecht naar nationaal recht of afgeleid Unierecht niet mag worden toegekend, bijvoorbeeld wegens een voorafgaande, mogelijk eerst noodzakelijk uit te vaardigen beslissing van de nationale autoriteiten.

40 Deze vragen rijzen ten slotte eveneens wanneer het recht niet krachtens het Unierecht ontstaat maar pas door een nationale beslissing met betrekking tot het ontstaan van het recht uit hoofde van artikel 20 VWEU. Ook hier moet de vraag worden beantwoord vanaf welk moment het recht met terugwerkende kracht moet worden toegekend.

41 Deze beslissing is onherroepelijk.

[OMISSIS] [handtekeningen]